

V torek, četrtak in soboto
izhaja in velja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta . . . 4 . . . —
za četrt leta . . . 2 . . . 20 .

Po pošti:

Za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta . . . 4 . . . —
za četrt leta . . . 2 . . . 60 .

Vredništvo in opravnštvo
je na stolnem trgu (Dom-
platz) hišna št. 184.

SLOVENSKI NAROD.

Oznarila:
Za navadno dvestopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se natisne 1krat,
5 kr., če se tiska 2krat,
4 kr., če se tiska 3krat.
Veče pisarne se plaču-
jejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati
kolek (štepelj) za 30 k.

Kopirski se ne vračajo,
dopisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Prvi slovenski tabor

v Ljutomeru 9. avgusta je sklenil to le resolucijo:

Tukaj zbrani slovenski narod soglasno izreka, da v para-
grafu 19. državnih osnovnih postav ne najde poročstva za ohranitev
in gojitev svoje narodnosti, dokler ne bode:

1) Slovenski jezik na Slovenskem izključivo uradni jezik,
in dokler se ne bo v ta namen uradnikom na Slovenskem neod-
logoma določil obrok, in sicer pol leta, do kterege morajo znati
slovenščino v besedi in pismu.

2) Dokler ne bode cerkvena vlada na Slovenskem urado-
vala v slovenskem jeziku in se ne bodo v bogoslovnica predmeti,
kteri se do zdaj nemški predavajo, odslej slovenski razlagali.

3) Dokler ne bodo ljudske šole čisto slovenske in v sred-
njih učni jezik slovenski. (Nemški jezik ostane učni predmet.)

4) Dokler se ne združijo Slovenci v zedinjeno Slovensko z
narodno upravo.

5) Dokler se ne bode iz deželnega zaklada štajerskega v
razmeri števila Slovencev in njihovih prineskov napravili, podpirali
in vzdržavali slovenski zavodi na primer slov. realke, gospodarske šole.

6) Dokler ne bodo dodane temu §. izvršilne postave in
djansko vpeljane, in dokler se ne bode posameznim deželam dala
veča samoupravna oblast.

Dan 9. avgusta je bil važen, zgodovinsko imeniten dan za štajerske
Slovence v prvi vrsti. Če pa pomislimo, da se je tu v prvič javno in naravnost
vrgla med narod velika, za nas edino rešivna misel zedinjena slovenskih
dežel; glede na to, da smo tu začeli politične moči iskati, kjer jo imamo, namre-
če v narodu; da smo važen korak storili na potu, po kateri jo imamo, namre-
č pripeljati do večje politične zrelosti in živejšega udeleževanja pri splošnih, celoto
zadevajočih reči; gledé nato dalje, da bodo povsod, vzlasti tudi, kakor upamo,
po Kranjskem, Slovenci posnemali izgled ljutomerskih domoročev: važen je
ta dan za vse Slovence. Resolucijo, ktero je 7000 ljudi tako enoglasno
in navdušeno sprejelo, postavili samo listu na čelo. Baš zaradi važnosti, ktere
smo povdžarjali, štejemo si v dolžnost, podati svojim bralcem natančen popis
prvega slovenskega tabora, kar ne bi smeli tem menj opustiti, ker smo Slo-
venci po svojem časopisju dozdej vedno skrbeli, da v kroniki bujenja narodne
zaveznosti ni bilo nesplošnega prostora.

Od juga in zapada z gostim drevjem zasenčen spašnik zumaj Ljuto-
mera, na katerem rasto posamezna drevesa, bil je prav dobro izbran kraj taboro-
vanju za prostor, kajti bil je ne samo oder za govornike, prvosednika in polit.
komisarja v popoldanski senci malega loga, temuč tudi glas govornikov se ni
zelo razbival.

Nekoliko rodoljubov se je bilo zbralo v ljutomerskem mestici že se-
boto zvečer. Narasla pa je družba v čitalnici še le nedeljo, dan shoda, in
sicer tako, da so bili vsi prostori prepolnjeni. Razen najimenitnejih vodite-

ljev štajerskih Slovencev, starejih rodoljubov, bila je jako zastopana odrasla
mladina, med katero smo nekoliko prišlih udov ljubljanskega Sokola sosebno
z veseljem pozdravili.

Okrog popoldne se družba vzdigne in gre za pevajočimi Sokolci
na taborišče, kjer je bila večina ljudstva že zbrana. Dve godbi, na dveh
zanje napravljenih odrih, sti za vrstvo igrali in med veselimi godbinimi glavo-
sovi zbral se je narod (mного kmetov je peš in na vozeh po tri, štiri ure
daleč prišlo) hitro okrog glavnega odra, kjer je bila govornišnica, mesto za
prvosednika, c. kr. komisarja, taborske odbornike in zapisnikarje.

G. župnik Benedič iz Ljutomeru stopi prvi na govorniški cesar
in nagovori zbrano ljudstvo: „Po ustavi, ktero je potrdil naš nemostljivi cesar
Franc Jožef, nam je mogoče in imamo pravico pod milim nebom shajati in
posvetovati se kakor so se naši prededje posvetovati, in izrekati svoje misli
in želje, da se nam izpolnijo. Približava trenotek, da se te nam od cesarja
podeljene pravice poslužimo in jo izvršimo. Resnobno je o čemur se imamo
pogovarjati, treba nam je torej reda. Da bi pa vse redno bilo treba nam
predsednika. Imam čast vam predlagati izvrstnega rodoljuba, slavnega, učene-
nega rojaka, rojenega med vami pri Mali Nedelji, g. dr. Razlaga (živio!)
za vašega prvosednika. Če je vaša misel, da je g. dr. Razlag vaš prvosednik,
izrecite: da!“ Narod kliče gromovito: „da!“ in „živio Razlag!“

Prvosednik dr. Razlag: „Več kot 1000 let je preteklo, kar se naši
očaki niso smeli zbirati pod milim nebom, da bi se posvetovali o občnih rečeh.
Zdaj je prišla doba, da sme slov. narod svoje želje izrekati ter jih predlagati
presvetlemu cesarju. Porabimo to dobo. Žalostno se je godilo našim očakom,
žalostno se godi nam, ali jaz to mislim. Naj se pa našim dečam bolj
godí! (Eni kmetje vihté klobuke, dolgotrajni živio-klici.) Jaz mislim da
bo in mora biti enkrat tako, da bomo mislili — ne samo na sebe, temuč —
na svoj rod, da bo eden izmed vas, ki bo drugo suktnjo oblekel, kakor jo
imate vi, ohranil srce; da bo vsak izobrazil si um, pamet in srce, da bo
uradnik, rokokodelec, kmet vse, kar bo delal, storil po vednosti in prepri-
čaní — najboljše. Tačas se bo reklo, da je narod na najvišji stopinji omike.
— Dali ste menje čast, da sem tega posvetovanja prvosednik, za kar je vam
srčno zahvaljam. Bolje se vam pa ne morem zahvaliti, kakor če kar ima na-
loženo prvosednik, dober red obdržim; in zato vas prosim, da me ubogate
v vseh rečeh! (Kmetje: bomo, bomo!) Potrebno je da samo eden govori,
da ne bo nobeden segal v besedo, da bo le tisti govoril, kteremu bom be-
sede dal. Besede bom vsacemu, kdor se je zglasil. — Dalje je treba da
se mir zdrži, da mirno poslušate, kajti mi mislimo, da smo pametni možjé
v posvet zbrani. Tako so ravnali stari Grki in Rimljani in oni so imeli pa-
met in srce na pravem mestu. Pogovarjali se bomo o postavi, ki zagotavlja
vsem narodom enake pravice, o §. 19. novih temeljnih postav. Treba da vam
ta §. berem. (Prvosednik bere §. 19.) Ta postava je imenitna za nas. Zato
so ljutomerski rodoljubi sklenili, da se posvetujemo o njej. Še enkrat vas
prosim, da mirno poslušate. — Prvo besedo dam g. Kukovec.

G. posestnik Kukovec iz Ljutomeru: „Prišli ste od daleč in od
blizu, prišli ne po kacev višem povelji, temuč na prosto povabilo nekoliko
domoljubov. Velika množica nas je zbranih, zatoraj povejmo, kaj želimo,
česar nam je treba (Živio!) — Pripeljalo vas je denes sem — kakor vam iz
lic berem, same vrle Slovence — da se od srca do srca, kakor brat z bratom

Listek.

Črta iz življenja političnega agitatorja.

(Konec.)

„Gospodje!“ — začne gospod Jerebica in Krakovčanje zadovoljno pri-
kimajo, da jih eden z gospodi nagovori — „gospodje, nas Slovencev ni ve-
liko. Sami ne opravimo nič, temuč moramo iskati pomočnikov. Tacih zavez-
nikov moramo opraviti, ki imajo ravno tiste skratiznike kakor mi, kterim se
Nemci vrivajo kakor nam. To so Lahi. V Lombardiji in na Beneškem in
v Trstu imajo Lahi nemškutarje za sovražnike. Z Lahi se moramo zavezati
in zediniti.“

„Kaj pravi?“ vpraša tam na zadnjem konci mize mož, ki je Jerebico
že pred malo sumljivo ogledoval.

„Z Lahi se bomo pajdala?“ vpraša drugi in gospoda Jerebico gle-
duje s svojim najstrašnejim očesom. — Lahi so v „Majlonti“ mojega sina
ubili, ki ni živemu človeku nič žalega storil, zdaj pa ta pritepenec pravi, da
bi Lahi k nam prišli. Ti, od kod si pa? Kdo si?“

Jerebici jame vroče prihajati. Kakor bi mignil je pijane Krakovčane
domoljubje in človekoljubje minilo in jeli so ga z očmi premerjati in itali-
janske grehe naštevati. Židarski mojster je djal, da Lahi ves zaslužek pre-
jemljejo, eden je vedno ponavljal, da so mu sina ubili, eden je djal, da mi-
slijo papeža odstavit, eden da imajo zmerom nože v žepu, s kterimi trebuhe
parajo, eden je zopet hitel praviti, kako so nekemu trnovskemu trgovcu, ki je
iz Trsta vozil se, denar pograbil itd.

Gospod Jerebica je spregledal, da tu ne more za svoje misel propa-
gande delati. Ustrašil se je bil malo hitre spremembe poslušalcev in njih-
vih hudih nezaupnih pogledov. Poznal ni niti enega. Malo od jeze malo od

strahu pred vina polnimi predmeščani je bil obledel. To se je Krakovčanom
še bolj sumljivo zdelo. Jerebica je hotel svojo reč za silo popraviti, pa po-
pačil si jo je še bolj ker je napak začel, namreč Lahe opravičevati, da niso
tako hudobni. Slovenec je sploh, posebno pa pri vinu tak, da si ne da vsa-
kemu ugovarjati, sosebno ne ako je po stanu ali po omiki nad njim in je
v njegovi družini pri vinu v veliki manjšini. Tudi trdo slovenskim Krakov-
čanom ne manjka te zaupnosti v svoj lasten razum in v bistrost svoje pameti.

„To je laško špijon!“ pravi oni debeli, ki se je bil prvi zopet gospoda
Jerebico oglasil. — Ta ljubljansko mesto ogleduje, da ga bo potlej Lahom
izdal, in vso deželo.“

„Poglej ga, kako ga barve spremetavajo!“ pravi drugi in jezno svojo
pipo po mizi položi, da se pepel iz nje stese.

„Jaz nisem Lah“ . . . spregovori Jerebica.

„Boš legal, lump!? Zakaš imaš pa črne lase in prav laško bledost!
Jaz bi ti že pokazal, vpjije vpije in ob se vrstane.“

Ubozemu gospodu Jerebici je bilo malo mesto pri srci. Kesal se je,
da je šel med neznane ljudi za svojo nezrelo idejo agitirat, še bolj kakor se
je kesal, se je pa bal za svoje zdrave ude. Zunaj se je bil trd mrak storil,
pri mizi so ga pa popolnoma zaseli, tako da ni mogel vstati in pobegniti.
Brezupno se je oziral po krakovskih obrazilih, da bi koga dobil, ki bi se mu
prijazen skazal in ga zagovarjal in mu dopovedati pomagal, da ni Lah temuč
pošten Slovenec iz gorenjske vasi. Vse zastoni! Potomci lovcev glasovitega
„podkovanega karfa“ so bili vina polni in so se grozovito resno držali. Pa
poskusiti je hotel, kako bi se nevarnosti odšlo, ter vstal s svojega prostora.

„Ali ga vidiš? Pobegnil bi rad! Lah je“, pravi eden in mu zapre pot.

„E pustite ga saj ne govori laško“ tolaži krčmar, ki je bil edini trezen.
„Samo noče, pa zna! Drži ga!“ kriči eden.
Jerebico mrzel pot oblije. „Udri ga! laškega špijona.“

pogovorimo. Pokažimo, da smo narod, da smo Slovenci, da kakor narod ostati hočemo. — Med najvažnejše pravice vsacega naroda spada — njegov jezik. Vsak narod ima svoj jezik v uradnih, Magjari magjarskega, Francozje francoskega, Nemci nemškega. Mi znamo dobro, da smo Slovenci, ali naš jezik slovenski se zdaj ni v uradnje vpeljan. To ni prav; ni prav, da slovenski človek, svoje pravice z dragim denarjem gre spraševati od hiše do hiše, da izve, kaj je na listu zapisano! (Gromoviti živioklici) Kedar se slovenskemu narodu ima pravica goditi, godi se mu najviša krivica, ker se njegov jezik zametuje. (Klici: resnica!) — Kedar tirjamo svoj slovenski jezik v uradnje, pravi se nam, da ni ljudi, ki bi znali slovenski pisati. Kdor ne zna, naj se uči; vsak ve, kaj človek stori za ljubi kruhek, da si ga prisluzi ali ohrani. Dalje nam očitajo, da smo sami krivi, če se nam slovenski ne uraduje, ker tega ne zahtevamo. Ali je to res? (Mnogo kmetov: „ni res!“) — Vsi smo zato da ne bi denarja izdajali nepotrebno, denarja katerega si težko in s krvavimi žulj pridobimo . . . Mi ostanemo zmerom zvesti podložni presvitlega cesarja, pa od svojih pravic ne odstopimo, svoje pravice, med ktere v prvo vrsto spada naroden jezik v uradnje, si hočemo priboriti po postavni poti in podlogi . . .“

Govornik potem pojasni prvi del znane resolucije. Glasni živio- in klici priznanja od strani ljudstva, govornik odstopi. Prvosednik še enkrat ponovi prvo točko resolucije in pravi med družim: „Ta reč je resna. Toraj kakor možje izrecimo svojo misel. Ako ste za predlog g. Kukovca recite: da!“ Ljudstvo viharno kliče: „Smo! da! vsi smo zato!“ Prvosednik: „Mi mislimo da smo vsi enih misli. Da pa se nam ne bo reklo, da jih je bilo veliko med nami, ki niso bili naših misli, prosim tisti, ki niso za predlog g. Kukovca, ki so zato, da vse v uradu ostane kakor je, naj roke vzdignejo!“ — Nekaj časa tišina, nobena roka se zoper predlog ne vzdigne. Prva točka je bila od 7000 nazočih enoglasno sprejeta. — Zatem je dobil besedo g. dr. Zarnik. (Dalje prih.)

Resitev zastavice.

VII.

Iz Dolénje Kranjske. P.

Precej po nesrečnem glasovanju za nesrečno dvalistično adresno so razumni Slovenci enoglasno sodili in rekli: no, zdaj bo gori hvala, doli pa pokora za vsacega Slovana, ki bo kaj več zahteval, ko ravnopravnost na papirji. Da so Slovenci tako sodili, ne sme jim nikdo zameriti, najmanj pa Novice in tisti slovenski poslanci, ki so sami dvalizem poprej tako črno malali. Da njih sodba ni nepremišljena, prenapeta, ali krivična bila, pričra nam jasno in glasno dvalizma sad, vsled katerega nam državno edinstvo, moč in veljava Avstrije, dejanska ravnopravnost narodov, obča zadovoljnost in blagostanje in druge takove reči vedno bolj raje pojemajo, kakor pa se povzdigujejo. Mesto upanja je nastopila nezaupnost. Novice same, hvala Bogu! že spoznavajo ali vsaj tajiti ne morejo, da je vse, kakor nam so njega dni o dualizmu nevšečnega prorokovali, resnica postala, one ne morejo tajiti, da je dvalizem glede Slovanov osodopolen in škodljiv, vendar naše Novice, ktere so zmiraj dvalistične slovenske poslance pod svoje krilo jemale mesto da bi že enkrat svojo napako spoznale, s pokornim srcem „mea culpa“ rekne in se boljšati začele, raji še zmirej po novi navadi ali razvadi sicer dualizmu samemu več ne kadé, vendar pa slovenske podpornike njegove zagovarjajo, branijo in hvalijo. Pa naj slovenske „pane oportunske“ hvali, komur drugo, pravi narodnjak slovenski jih gotovo v tem oziru hvalil ne bo v katerem zaslužijo grajo, ne pa hvale. Novice, ktere nam očitajo, da dvalistične slovenske poslance nespodobno grajamo, naj pomislijo, kako se drugod po vsem svetu ali politični ali narodni nasprotniki grajajo, naj pomislijo, da tudi Romuni v časopisih in narodnih zborih romunske poslance v peštanskem drž. zboru, ki to vganjajo tam, kar slovenski na Dunaji, sploh le „izdajalce domovine“ imenujejo; naj pomislijo, kako so tudi levničniki ogerski prav po krivici celó Deaka in vse Deakovce za „izdajalce domovine“ razgla-

To so bile zadnje besede, ktere je gospod Jerebica v tej družini popolnoma razumel. Kar so nadalje vpili čezenj, to je bilo težko ločiti, kajti videl je zastavne mlade in stare možé, kako so za mizo zrastle, kako so ga jezno gledali, videl je s strahom in trepetom, kako so se nekatere krakovske pesti vzdignile, čutil, čutil kako jih je več po njegovi nedolžni glavi palo, kako so mu očala odletela in naposled kako so ga nekteri popali za roke, za pod pazduho, za noge in tako dalje, in tako dalje, da se je zunaj precej daleč od veže v zeleni travi znašel pod milim nebom, s pokvečenimi udi, pobitim srcem in potrjim navdušenjem za svojo idejo.

In ko se je gospod Jerebica počasi na svoje noge postavil in klel iz globočine svoje duše, klel ves svet in samega sebe, sijala je z neba bistra polna luna na gospoda Jerebico. In čeravno gospod Jerebica ni bil tačas še poet, in menda še dandenes ni, pove sam, če ga vprašaš, da je tačas proti nebesom pogledal, z zobmi zaškripal in v trenutku, kjer ga je bilo vse pravo in sentimentalno domoljubje popustilo, govoril: nikdar več ne bom šel agitirat, če ne bom vedel komu in zakaj.

Vendar gospod Jerebica ni popolnoma besede držal. Res je postal c. kr. pokoren uradnik, popustil je delo za narod, pa agitiral je in zabavljaj na tihoma še vedno, kjer se je dalo — brez skrbi. Svojo idejo zveze z Lahi je dolgo nosil. Še le letos, kakor slišimo, jo je popolnoma popustil, ko je čul, da so Lahi v Trstu tako strastno hudobni nasproti Slovincem ter je obupal in zdaj nam je pričakovati kam in kako se bo obrnil. Do letos krakovskega imena ni mogel slišati, da bi ne bil obmolknil. Še le v poslednji čas so mu dobri prijatelji dopovedali, da so Krakovčanje denašnjega dne vse drugi in drugačni možje, kakor so bili leta osem in štiridesetega.

sili, naj pomislijo, kaj morajo v sedanjem času ministri in vsi velikaši pretrpeti, le Toman Klunski in drugi naši „pani oportunski“ hočejo biti cvetlica „noli me tangere“, dasiravno se niso sramovali z zatajenjem federalističnega načela, na podlagi katerega so v deželni zbor izvoljeni bili, in z raztrganjem federal. adrese vsem Slovincem zlasti pa svojim volilecem tako rekoč za vselej hrbet obrniti. Ako oni trdijo, da jih nespodobno grajamo, jim tudi mi v obraz povemo, da so oni še veliko bolj „nespodobno“ ravnali, ko so se pustili kot federalisti voliti, in so nas potem dvalizmu izročili in tisti dvalizem za pohvalo zidati pomagali, ki dopušča ne samo historično pravo česko, ampak tudi posvečeno česko krono samo, s katero je bilo že toliko avstrijskih cesarjev kronanih, s katero je bil l. 1835 tudi še zdaj živeči cesar Ferdinand venčan, po časopisih grdo zasmehovati in nesramno v blato gaziti. G. Svetca pa, ki še zmiraj toži, da je naša graja ne samo nespodobna, ampak tudi krivična, zagotavljam, da bi bil brez dvojbe tudi on te „krivice“ se vdeležil, če bi bili na Kranjskem pri drugih volitvah Dežmanovci zmagali in na Dunaj poslani, dvalizem zidati pomagali, čeravno bi s pripomočjo Dežmanovcev sezidani dvalizem Slovincem morda kaj več pravic in blagostanja privoščil, ko sedanji s primočjo Tomana in Kluna sezidani, ki je v vsakem oziru tako reven, da so še celó Novice pohvalile tistega ljubljánčana, ki je pred nekim časom o njem zapel: „Nein, nein, wir beleuchten nicht, wir sehen unser Eland ohne Licht.“ Ako gosp. Svetec misli, da smo Slovenci zaradi tega kaj srečnejši, ker so nas naši slovenski prvaki, ne pa naši nasprotniki nemško-magjarskemu dvalizmu izročili, se tudi silno, silno moti. Zagotavljam ga, da bi Slovenci sto in stokrat laheje dvalizem prenašali, če bi nas Kromerji in Dežmani z njim „osrečevali“, ne pa Toman, Svetec et cons., od katerih bi si še v sanjah nikdar mislili ne bili, da so v stanu zavoljo kake železnice ali visoke pohvale iz ministrovih ust narodu svojemu na svojo roko tam sreče, blagostanja in ravnopravnosti iskati, — kjer so z nami vred prav dobro prepričani bili, da je ni in je res ni in je nikdar ne bo. Zatorej končevaje še enkrat rečem: Naj dvalistične slovenske poslance hvali Peter ali Pavel, pravi rođoljub slovenski, če ima le kolikaj pameti v glavi, jih hvaliti ne more. Od kar so se v „neustavni“ državni zbor podali, zanj glasovali in v njem ostali, posnemali so tistega ribniškega modrijana, od katerega se pripoveduje, da je rekel: Prav dobro vem, da je moj zgubljeni konjiček v tej dolini, pa vendar ga grem v onole iskat. Naj pazijo, da jim ne bomo morali v kratkem praviti, kaj se je med tem z ribničianovim konjičkom dogodilo.

Upor na Bolgarskem.

Iz Bolgarske čudni glasovi dohajajo. „Wand.“ priobčuje dva privatna pisma iz Sistove in Ruščuka. Naj jih tu podamo v prestavi: Sistov 20. junija (3. julija). V nedeljo 19. ob 4. ali po evropskem računu ob 11. uri je prišla dobro oborožena četa s kacimi 250 ljudmi v vas Kanajsina, ktera je 5—6 ur od Sistove oddaljena. En oddelek te čete je šel v turško pristavo Haji Emina, kjer so kavo pili ter se razgovarjali.

Oni so izrekli, da niso zločinci ali hajduki, in da so se samo za to na upor vzdignili, da bi od vlade izbojevali pravice, ktere gređó njihovi domovini, pravice, ktere bodo po volji tudi onim Turkom, ki med Bolgari stanujejo. Tako je Emina sam pripovedoval pred mestnim poglavarstvom. Ta Turk prepričan o pravičnosti njihovih tirjatev jim je daroval z največje pripravljenosti 3 konje in 2 voza, ktere so hoteli oni od njega kupiti. Dobri Turčin ni hotel plačila od njih in jim le reče, naj mu konje vrnejo, kader bo stvar dovršena. Ko je tukajšno poglavarstvo čulo o četi, odpravilo je tekoj Salima in Emina Efendi s 150 Turki in blizo 100 vojakov redne vojske, da bi pregnali četo, ktero so okoli 7. ure našli na gori med Batakom in Karajšinom. Iz teh in drugih vasi so si nabrali okoli 1000 Čerkesov in toliko vaščanov in s temi so začeli Turki strašno borbo. Od turške strani je padlo: 2 Milasima, 5 Czancanov, do 100 Turkov in Čerkesov, med temi tudi Apa iz Sistove in več drugih. Borba je trajala do 9. ure. Četa se je odmaknila za okope, ktere je našla na gori in Turki jo obležejo. Bolgarom se je vsrečilo, da so Turkom vbežali in Turki so jih popolnoma izpod oči izgubili.

Tukajšnji Turki so v velikem nemiru, oni so najeli tisto noč 200 ljudi (Bolgarov), da so stražili po mestu. Telegrafična zveza med Ruščukom in Tirnovom je razdrta. Hasi-Beg je odišel v Ruščuk sporočati.

Ruščuk 21. jun. (4. jul.) Včeraj so prišle semkaj žalostne vesti za Turke. Med Sistovo in Tirnovom, blizo vasi Karajsina, pokazala se je dobro oborožena četa, ktera je od Turkov in Čerkesov preganjana slavno zvršila prvo borbo. Mohamedanci so potolčeni; 200 Čerkesov in 80 Capcijev je mrtvih, tudi mnogo vaščanov in vojakov; na bolgarski strani jih je 15 mrtvih. Borovali so ena na polji, kjer je četa našla okope in se utrdila. V Ruščuk so pripeljali seneja vjetege in enega mrtvega. Prvi je po obrazu, kakor hočejo spoznati, nek pop Štefan, rojen v Ruščuku. Ko je bil ta v boji ubil vodjo Capijev, zasede njegovega konja, zaleti se v turške vrste in ubije tu 15 ljudi. Tako pripovedujejo sami Turci, ki so se borbe vdeleževali. On se oddali od svoje čete mislé, da ni sovražnikov v bližji, ali iz zasede ga napadeta dva Capija in ga živega ulove in odpeljejo v Ruščuk, kjer so ga pričra francoskega in pruskega konsula izpraševali. Pri njem se je našlo 100 patronov in 20 ok smodnika. Vprašan, kaj je hotel s smodnikom, je odgovoril: „To je stvar upornikov.“ Pravijo, da so našli pri njemu tudi revolucijonarnih proklamacij in da se bére v njih med drugimi: Bolgari naj ne pričakujejo, da bi jih Rusija rešila, naj se dvignejo sami, računijo na lastne moči.“

To pač niso posebno ugodni glasovi za Turke, a tudi iz Epira in Tesalije ne dohajajo bolja sporočila. Tudi od tukaj se čuje, da je bil Halmi Paša z 800 Albanezi od 150 upornikov v Klakonski soteski potolčen in da v Epiru in Tesaliji upor na vso moč vlada. Bog daj srečo!

Občnega zbora slov. Matice 5. t. m. se je udeležilo še precej družabnikov, dasiravno ne toliko, kakor bi tirjala važnost prvega slov. literaričnega zavoda in pa bi se smelo pričakovati po številu družabnikov. Šteli smo okoli 100 nazočih, med temi nekoliko zunanjih udov, izmed katerih naj imenujemo gg. barona Coisa, dr. Razlaga, dr. Kreka, B. Raiča, prof. Bradaško in Tuška, dek. Ripšna in Nabrgoja.

Obnavljanje je vodil g. podpredsednik dr. Vončina, ker g. predsednika ni bilo v zboru. Tajnik g. Lésar je poročal o društvenih zadevah in delavnosti odborov. Po nasvetu g. dr. Bleiweisa se je izrekla „Matici ilirski“ zahvala za prepuščeno zapuščino Vrazovo.

Iz tajnikovega sporočila je razvideti, da so se materialne razmere Matične preteklo leto precej povzdignile. Novih udov je naraslo 225, med temi 25 ustanovnih, tako da šteje društvo vseh udov zdaj 1360. Zapisnik kaže sicer številko 1482, vendar pa je 122 udov ali odstopilo ali pomrlo, ali pa se ne vé zanje. Gg. dr. Palacky in prof. Purkyne sta bila med letom imenovana za častna uda. Odbor je imel 4 seje, in pogoste dogovore v posameznih odsekih.

Letošnje društvene knjige, ki se bodo še tekoči mesec razposlale so: 1. „Slov. Štajar“, I. del. (9 pol.); 2. „Narodni Koledar“, (16—17 pol.); 3. „Olikani Slovenec“ (8½ pol.). Mogoče da še letos izide „Slovenskega atlanta“ I. vezek, ki je že v delu, in pa „Vodnikove pesmi“ z životopisom in estetično-literarnim-historičnim uvodom. Koseskega dela se ne bodo izdala.

V presoji so sedaj sledeči rokopisi: Stanko Vrazove literarne zapuščine slovenski del, 2. Slov. hitropisje (pisatelj Hafner); 3. Šubertovo „Zemljepisje (Cigale) 4. Slov. zidar (Vodopivec); 5. latinsko berilo (Žepič); 6. latinska slovnica (O. Lav. Hrvat). Odbor je naprosil g. Cigale-ta, naj bi spisal slov. propedeutiko, g. Žepiču je izročil slovnico slovensko-hrvaško-srbsko. Dogmatika se za zdaj ne bo izdala: Za druga dela, ktera želi odbor dati na svetlo, ni se nihče oglasil; odbor bo toraj skrbel, da si drugače pridobi delalcev.

Životopisa in pa slike ranjkega prof. M. Debelaka, ki je jugoslov. znanstvenim zavodom toliko zapustil, odbor ni mogel dobiti, dasiravno si je mnogo prizadeval.

Društvenega premoženja je zdaj obrestinosno založenega 27.023 gl., k glavnici so še prišteti doplačila ustanovnikov s 3325 gl. in 90 gl. darovanih. Iz Debelakove zapuščine dobi Matica okoli 5000 gl.; ustanovine je še na dolg okoli 1000 gl.; tako da znaša matična zaloga okoli 36.000 gl.; razen tega ima v premoženju še nekoliko pohišnine in pa knjižnico. H koncu se povdarja želja blagajnikova, naj bi se društveni doneski bolj redno doplačevali in izreka upanje, da bode doseganji vspeh Matični dušne in materialne moči naše domovine spodbudil, da bolj in bolj delajo za društveni blagor.

Iz sporočila tajnikovega izvem, da je imela Matica preteklo leto vseh dohodkov vkup 8519 gl. 43¼ kr., stroškov pa 1495 gl. 73½ kr. Za tekoče društveno leto je pričakovati 6757 gl. dohodkov, katerih se pa po pravilih ne sme izdati več kakor 3000 gl., zatorej zopet naraste matična glavnica. Nasledovala je obravnavanje o naučnem slovniku in sprejet je bil odborov nasvet, da naj se slovník izdaja ter naj odbor izvoli k temu potrebni odsek iz Matičnih udov. Poročeval je o tem predlogu g. dr. Costa povdarjaje potrebo in veliko korist takega dela za slov. narod. Proti nasvetu poprime za besedo g. L. Svetec in se postavi v tisto kolo, ktero imenujemo latinski „circulus vitiosus“, v katerem so se pa dozdej vrtili le še narodni nasprotniki. Po njegovih mislih nimajo Slovenci niti dovoljnih dušnih niti materialnih moči, niti ni slovnika potrebno, morali bi toraj čakati, da se vpelje slov. jezik v šole, potem bomo dobili potrebnih delalcev, katerih zdaj še nimamo. To in enako je g. Svetec nekdanj spodbijal proti narodnim nasprotnikom, pa: „Poslanec L. Svetec ni več stari Svetec“ je nekdo nekdanj rekel v kavarni. Koliko let bi morali potem čakati po Svetčevi pameti, volji in delu, predno bi se začelo le pripravljati za naučni slovník, ker vemo, da je državni poslanec Svetec v drž. zboru le tirjal, da se vpelje slov. jezik v ljudske šole, o drugih pa molčal. Ali morebiti misli g. matičar Svetec, da bodo odgojenči ljudskih šol dovoljne moči za tako delo? — Svetec nadalje trdi, da bi delal slovník veliko težave, kakor jih je imelo enako početje tudi na Českem, in pa da bi napravilo več stroškov. G. spodbijalec naj bi vedel, da: „zastonj je smrt!“ Če ne moreš pomagati, vsaj ne zaviraj! — G. dr. Krek podpira odborov predlog in pravi, kakor je bilo že tudi v „Slov. Nar.“ dokazano, da bi lahko pogrešali marsiktero knjigo, kakoršne je dozdej Matica izdajala, posebno naj se opusti „dogmatika“ in tudi „Koledar“ bi brez škode ostal neizdan. Čakati in le čakati ne velja, napredovati je treba.

Tudi g. B. Raič je za predlog, dušnih moči ne bo pomanjkovalo. Če se izda 12 vezkov po 50 pol, ni treba več kakor 30 mož, ki bi vsako leto le po 2 poli spisali. Tudi terminologija, ktere zdaj še nimamo, bi se pri praktičnem delu dovršila, potomcem pa zapustilo vodilo, v katerem bi marsikaj koristnega našli. Če bi pa manjkalo denarja, naj bi se poseglo celo nekoliko po glavnici.

G. dr. Jan. Bleweis je s srcem in prepričanjem za slovník, nikdar ne bi se pridružil kritiki, ktera naše pisateljske moči tako pod nič stavi.

Neresnično je po njegovem mnenju, da nimamo terminologije, naša zgodovinska, geografska, zdravilska dela imajo vsa svojo terminologijo. Nekaj toraj vendar že imamo; tako natančnih spisov pa itak ne obravnava slovník, ki se drži le bolj splošnega. Sramota bi bila za nas, ko bi morali reči, da nima kdo delati. Moči nam ne bo pomanjkovalo, slovník pa je tako važno delo, da se — dela ne smemo ustrašiti. Itak pa bo treba toliko pripravljajna, da se pred 2 letoma z izdelavanjem ne bo dalo začeti. Le krepko se poprimimo dela, in dosegli bomo svoj namen, kakor so ga dosegli tudi Čehi. G. Svetcu ugovori proti njegovo misel ne gredo v glavo, on ostane torej pri svoji, čes: ta je prava!

Še govori g. Močnik za in g. Šolar proti predlogu. (Kon. prih.)

Iz Ljubljane, 8. avgusta. A. [Izv. dop.] (Politično narodno društvo; nemško konstitucionalno društvo.) Pravila narodnega političnega društva je vlada potrdila in bode to tedaj skoraj stopilo v življenje ter pričelo svojo delavnost. Nadjamo se, da bodo pristopali v prav obilnem številu rodoljubi ne samo po Kranjskem timveč tudi po vsem Slovenskem. Kakor sem že omenil ima to društvo preveliko važnost za naše politično življenje, samo da bode krepko stopilo na noge in energično delalo, kar hočemo pričakovati. Prvo česar bode treba po naši misli je, da se tudi v okolici ljubljanski skliče tabor, ktere ga bi se gotovo vdeležilo mnogo ljudstva, ker je posebno okolica naša pokazala, da narodno čuti in spoštuje ter čišta sveto domačo stvar. En sam tabor ako je dobro obiskan in govoré besede zmožni možaki zbranemu ljudstvu, da ono izreče potem svoje mnenje, svoje želje in britkosti, en sam tak tabor je za okrepčanje narodne zavesti neizmerno važen in koristi več ko cela kopa časniških števil. Zatorej naj narodno politično društvo nikakor ne prezira velike važnosti tacih ljudskih shodov ter je sklicuje kolikor in kjer je le mogoče. Popularno pisane knjižice o političnih vprašanjih je druga važna naloga, ktera naj bode na srce položena društvu za varstvo narodnih pravic. Treba bode tem krepkeje stopiti na noge in dela bode došči, ker obstoji tudi nemško društvo, ktero nosi ime konstitucionalno in misli narodnemu nasproti delati. Akoravno se naše društvo ravno ne imenuje z bombantičnim imenom in ne jemlje v stant samo za sebe vse ustanove, vendar bode na postavnih poti delalo, kar bode treba, da se brani narodnost slovenska v vsakem oziru. Vedno naznanja se v „Laibacherici“ z nekim ponosom koliko je pristopilo konstitucionalnemu društvu novih udov in da jih bode skoraj 300. Koliko vmes uradnikov in birokratov? Tega nam tetka ne pove in dobro ve zakaj ne. Slovenci pristopajmo obilno novemu društvu, v kratkem moramo daleč preseči število udov nemškega društva, pokazati kje je prava večina, kdo je gospodar v slovenski zemlji. Pristopajmo prav obilo dragi rojaki, podpirajmo društvo, od ktere ga moramo tudi zahtevati izdatno delovanje na polji naše žalibog tako zavožene politike, krepko in brezozirno postopanje za varstvo narodnih pravic. Bog daj da skoraj enkrat pripeljemo zabredli voz naše politike na pravo trdno in stalno pot, ktero so zgrešili za zdaj njegovi vozniki na veliko škodo našemu narodu.

Iz Dunaja 7. avg. [Izv. dop.] * Tu je zdaj zelo zaslužno početje, potezati se za edino Nemčijo. Da se prilika ni malo rabila in možje, ki so že kaj in bi radi še kaj postali, niso bili varčni z besedami, je znano. Pri vsej dobri volji, kar so jo pokazali prihodnji državljani nemške — republike ali monarhije, to ni še določeno — jelo se je proti koncu kazati, da ima ne le Nemčija sama, ampak tudi misli, kako naj se napravi, še več lukenj, kakor so jih napravili vsi nemški strelci v nemške tarče; tako da je po govoru Naceta Kurande celo „Augsburg. A. Ztg.“, o kateri pravijo, da ima precej osko zvezo z dunajskim ministerstvom, spoznala, da je marsikteri nemški streljec meril tudi v srce države Avstrije, in da v svojem dunajskem dopisu od 5. t. m. že piše: Od dné do dné smo pričakovali, da bo šel kak avstrijski govornik na leco in svečano protestoval proti govoru poslanca Kurande. Da bi pa ne mislil kdo, da je „A. A. Z.“ vsej svoji ministerski zvezi vkljub dosledno tako pošteno avstrijsko govorila, naj navedemo tu še besede drugega dunajskega dopisnika v istem številu: „In tako, pravi, dozoruje v praterskem strelišči za nemške Avstrijane (samo geografsko ime) ne le nepričakovana, ampak tudi zelo bogata žetev. Ta žetev kaže že tako velik blagoslov, da so jeli tudi najnepogumnejši glave vzdigovati in samosvestno in zmagonosno pričakovati boj, ktere nam bo prihodnost brž ko ne pred prinesla, kakor se jih bojimo“. Komur bi bile te besede preveč povite in diplomatične, morajo se oči mu odpreti, če bere v istem sestavku besede: „Če so Dunajčani še pred enim tednom svoje Avstrijstvo povdarjali, stavijo zdaj brž ko ne že svoje nemštvo nad Avstrijstvo.“ Po vsem tem skoraj mislimo, da se je z izrekom, da mora kateri Avstrijanec protestovati proti Kurandovemu zdihoivanju po Nemčiji čez praško pomirje, bolj oficijelno napovedal govornik, kakor pa da se je že z njim protestovalo. In oficijelni govornik je prišel naravnost iz Gastein-a. G. bar. Beust, ki se ni mogel kot državni kancelar s početka vdeleževati svečanosti, ktero Prusija proti njej obrucno demonstracijo imenuje, prišel je h koncu ne le kot lastnik imenitnega „nemškega srca“, ampak tudi kakor nekaj višega, česar pa ni določno zaznamoval, ker je govoril v imenu „nenazočih članov vlade“.

Dasiravno se ne vé, v kateri lastnosti je govoril g. Beust celi svoj govor, vendar izvemo te pri posameznih stavkih, kajti g. Beust govori zelo dramatično. V saski ministerski uniformi ga vidimo, ko pripoveduje, „da je že v deželi, ktera je bila popred njegova domovina, praznoval dve veliki svečanosti, in da je bilo tudi tedaj vse polno najblaže navdušenosti in da se je skladala harmonija petja s harmonijo misli, čutov in prepričanja, da je pa komaj preteklo leto, ko je ljudska vojska z največim plamenom gorela“. Ta črtica je gotovo zgodovinska, negotovo pa je, ali je hotel g. Beut z njo le tadanjo ali tudi sedanjo nemško harmonijo ilustrirati, kakor je zopet gotovo, da je imel zelo radoverne poslušalce, katerim si je upal v obraz trditi, — „da se dandanes ne bijejo več kabinetske vojske“, kateri so si pa pustili na ta izrek v brzopisni zapisnik zapisati: stürmischer Beifall! Ogromna pohvala! — In g. Beust pozorišče hitro spremeni in se pokaže z nemško črno-rudočozlato zastavo, v duhu vidimo na njegovi česni podobo matere Germanije, ktero je strelskemu odboru v dar poklonil, on pa diplomatično govori, kakor je pred njim nediplomatično govoril Nace Kuranda in pravi: „Bila je lepa, povzdigujoča svečanost, ktero smo tu praznovali. Spomin na njo bo živel v srcih, jaz mislim, živel bo tudi v glavah“ — mi mislimo še na nekoga, ki zdaj na svojih posestvih počiva, ki si bo pa spomin na to vsaj v glavi ohranil. — Komaj smo si ogledali moža v tej obliki, že se spremeni in govori kot avstrijski minister zunanjih zadev: „Avstrija se ne vtika več v nemško politiko, in misli masčevanja so nam neznane.“ Se ve da si

pusti pot odprto in nedaljuje; „a nobena pogodba ne bo Avstrije motila, da bi si ne pridobivala spoštovanja, zaupanja in ljubezni s tem, kar storita ljudstvo in vlada“. Kako bi se bilo tu dalo idilično govoriti o novem približevanju in prijateljstvu, in kako lepo mesto bi bile imele v ravno tem govoru izrečene besede tukaj: Če sem tudi že priletel, morem se vendar še navdušiti za to, kar je že bilo in še priti ima“. Ker pa je velik diplomat, pravi le: Moj poklic mi nalaga, da moram pomirjajočo skušenost pustiti vladati nad svojimi čutili.

Tako g. Beust pride, ko mu kaže, pa zopet odide, ko se mu pokaže. Pa ne mislite, da so mu oder le nevlajane deske. V svojem dramatičnem govoru se res mnogokrat pregreši proti Aristotelovi tirjatvi po trojni jednosti; časa, kraja in dejanja in skače sem in tje in niti moderne jednosti nemške si ne upa naravnost imenovati, ker jej daje le diplom. ime: *Fühlung mit Deutschland*, kar bi mi morebiti v svojem nediplomatičnem jeziku, dotip imenovali. Zato pa skrbi g. Beust za lepo dekoracijo in scenerijo. Najprvo nam na steno namala velikanske hribe tirolske, s katerih se je ravno vrnil; pušča nas poslušati bobnenje in gromenje bistril voda, pa nas zopet v dolino popelje, kjer vodice sicer le mirno šumljajo, pa se gibčno, pridno in stavnitno vale — no kam drugam, kakor v morje. Zaziblje nas v sladko spanje, v katerem slišimo — vodeno harmonijo in nam zopet pokaže sanjano — no menda Nemčijo. In da je glediščni prizor celoten, zbere v naglici nekoliko megle, jo pošlje v visoke oblake, kjer se spremené v nevihto, in se razlije na nezaupno zemljo, ki noče verovati, da je diplomacija v veliko srečo, za boreči se svet. — Ko je vsa scenerija v najlepšem redu, stopi pred nas g. državni kancelar in navdušen in navdušenost zbujaje govori: „In zdaj mi gospoda, še dovolite dovršiti svojo misel in izreči ne kot Nemeč, ampak kakor pravi Avstrijanec: Dotip (*Fühlung*) Avstrije z Nemčijo to je nekaj, česar nobena stranka v Nemčiji — in smel bi drzno reči — tudi nobena narodnost v avstrijski skupni monarhiji ne odbija“. G. Benst nam je bil še kot državni minister obljubil, da se bo prizadeval poznati želje in potrebe nepoznatih avstrijskih narodov. Slednji njegov izrek kaže, da dozdaj ni bil mož beseda, kajti ko bi se bil količkaj ozrl po Avstriji, moral bi bil poznati, da so vsi nemški narodi veseli, da je praško pomirje postavilo krepke mejnike med avstrijske narode in Nemčijo, ktere bodo branili, dokler bodo gibatli mogli.

Prva njegova obljuba je toraj ostala neizpolnjena, toraj naj ostane tudi papir, na kateri hoče g. Beust v zahvalo za dozdnevne ljudske simpatije pisati dolžno pismo za prihodnost, — za zdaj še bel in naj nas tudi kdo nehvaležneže imenuje, če se nas niti konečne besede g. Beusta niso navdušile, kjer pravi: Nazdravljam miru in pomirbi, kot nosilcema rednega napredka, kot čuvajema zdrave svobode, kot temelju stalnega in zanesljivega reda; mi imamo pred očmi tri stvari t. j. hrepenenje Nemcev po „dotipu“ z Nemčijo, ali kakor nediplomati pravijo: po nemški jednoti; praško pomirje, ki je Avstrijo iz Nemčije vrglo, kar — jest faktum in pa besede, ktere je govoril sedanji minister notrajnih zadev g. dr. Giskra — in to je gotovo zanesljv mož — 19. oktobra 1848 v 99. seji nemškega nacionalnega zbora rekoč: ko bi kedaj prišle nemške provincije (avstrijske) iz zveze z Nemčijo, ne ostaja jim druga pot proti slovanski večini nego pot revolucije, da se zopet pridružijo drugi Nemčiji — in upanje po miru nam noče ni v sree ni v glavo.

Politični razgled.

„Wien. Ztg.“ je razglašala te dni imena novoimenovanih političnih uradnikov, katerih pa ne bomo priobčevali, dokler se ne izvé, v kateri okraj bo kdo postavljen. Nadalje je prinesla „W. Z.“ dve naredbi ministerstva notrajnih zadev, prvo veljavno za Česko, kjer bodo nektera namestnijska posla opravljali okrajni glavarji v imenu c. kr. namestnika in drugo veljavno za laške Tirole, za ktere bo v Trientu nameščen namestnijski svetnik opravljal politična posla v imenu c. kr. namestnika za Tirole in Vorarlberg. To naredbo naj si posebno zapazijo štirski deželni poslanci slovenski, da skušajo po ravno istem načelu za zdaj pridobiti štirskim Slovincem poseben namestnijski oddelek. Bomo videli, koliko resnice ima razupita avstrijska beseda: „Gleiches Recht für alle!“ Sicer pa je v uradnem življenji precej tiho, ker so oni, ki delajo veliko politiko večidel na odpustu, in si po kopelih nabirajo novih moči.

Stara „Presse“ je v strahu, da bi pri nadomestilnih volitvah za deželni zbor česki ne zmagalo narodno plemstvo, in pravi, da se to zelo giblje in dela „verfassungstreue“ plemstvo pa mirno po deželi „procul negotiis“ volitve prepušča dobri sreči. Solze jej stopaje že zdaj na prodanem obrazu, če le na to misli, da bi vtegnili narodnjaki zmagati, češ v deželni zbor jih itak ne bo, ker bi sicer nič ne škodovali — ali deželni zbor bi sklepati ne mogel.

Tudi „Gaz. N.“ piše: Pokazalo se je, da nemška večina v drž. zboru nemško manjšino preupiti hoče, ali na taki podlagi ni mogoče mogočne države zidati. Enaka v enako se je pogajala Ogerska z Cislajtanijo, enaka v enako se je pogajala Hrvaška z Ogersko. Na istej poti se mora postopati s Česko in Galicijo. Sedanje ministerstvo pa tej nalogi ni kos.

K besedam Beustovim, s katerimi hvali „svobodni razvoj vseh dušnih in materijalnih moči zložnih in združenih avstrijskih narodov“, pravi po pravici „Corresp.“, da so v vpijočem protislovju proti dejanskim razmeram zapadno avstrijskim.

Vlada išče zdaj namestnika deželnemu poglavarju na Českem, pa ga ne more najti, ki bi česki govoriti znal. Čemu to, Čehov itak ne bo v zbor. Vlada se je menda odločila za Banhansa.

8. t. m. se sporoča iz Pošte: Peštanska kazenska sodnija je zaukazala mestnemu glavarstvu, da mora knjeza Aleksandra Karažorževića,

zapreti. To se je ob uri popoldne zgodilo in knjeza se peljali v Karlovo kavarno.

„P. M. G.“ si dá iz Rima pisati, da so sv. oče prepričani, da se bo vnela evropska vojska, ktero bo Francija pričela in ktera se bo Rimu v korist končala.

V zadevah bolgarskega upora se hoče turška vlada obrniti do nekterih držav, naj bi ž njo vred postopali proti romunski vladi, ktera naj bi prevzela poroštvo, da ne bode več oborožene čete iz romunske dežele napadale turške. Pravijo, da so nekteri bolgarski jetniki izpovedali, da se dela bolgarski upor s pomočjo romunske vlade in princa Karla, in pride pritožba o tej zadevi pred evropsko diplomacijo.

Celo Bavarci si ne marajo Avstrije v nemško zvezo, ktero si želé naši avstrijski Nemci za zdaj le južno-nemško. „Sd. Pr.“ piše: Nemogoče je, da bi Avstrija stopila v to zvezo, ker bi se ponovila stara zavidnost med Prusijo in Avstrijo, ktera bi zopet krvavega boja tirjala, ko bi se južna zveza v družbi avstrijski napravila in potem pojedinila z severno zvezo.

Turški vojni minister se je pogodil s podvzetniki, da mu imajo v kratkem 2 milj. ok rajža nakupiti, turškemu poslancu v London pa, naj mu pošlje 21.000 sniderskih pušk.

Kretski prvaki so v posebnem pismu anglijsko kraljico prosili, naj bi jim pomagala, da bi zamogli doseči svoje narodne namene.

„Napló“ protestuje proti velikonemškemu značaju streljske svečanosti na Dunaji, in pravi, da simpatije za Nemčijo pri svečanosti izrečene zalijo Ogersko. Pa g. Beust vendar le drzno trdi, da noben narod avstrijski nima nič proti „dotipu“ z Nemčijo.

V ogerskem deželnem zboru je zdaj sprejeta vsa brambovska postava brez spremembe, tako tudi postava o ljudski ali črni vojski in o letošnjem novačenju (rekrutbi). Iz vseh govorov se je pri tej priliki videlo, da Ogrji na sedanji mir nikakor ne zaupajo, zarad česar so hoteli svojo vojsko hitro v red deti. „P. L.“ prinaša povrh še glas, da se bodo česke trdnjave do decembra v vojni stan postavile in kakor za vojsko z vsemi potrebščinami preskrbele.

„Dz. Poz.“ iskreno beseduje, naj bi se Galicija in Česka porazumele in v politiki isto pot hodile: Za Galicijo, pišo, ne odstaja druge poti, kakor odkritosrečno in do dobrega podati svojo roko Čehom; v zvezi s Česko naj Galicija posvetuje sedanjemu ministerstvu, ktero je za cesarstvo tako osodepolno in deželni zbor naj, ako noče sam zaostati, pogumno revzije zastavo federalizma in autonomije, da se Čehi prepričajo, da se smejo na nas zanašati.

„Moniteur“ je oklical navadno okrožnico franc. ministerstva notrajnih zadev do profektov, v katerem se jim priporoča, naj skrbje, da se bo 15. avgust tako praznoval, kakor se spodobi narodnemu svetemu dnevu, da se bo ljudstvo pri pobožni molitvi za deželnega gospodarja spominjalo preteklih dni narodove slave in domačega miru. Posebno za reveže se ima ta dan skrbeti. 15. avgust naj bi bil po želji cesarja Napoleona svečani dan vseh revežev. Prebrisanemu diplomatu se je menda nehote nekaj človeškega primerilo, ko je stavil „reveže“ in „narod“ v tako ozko zvezo.

Francoski vladi v notrajni politiki marsikaj po sreči izide; tako jej je zadnje dni obveljalo, da je svojimi sredstvi spodbila opozicijskega kandidata in zrinila svojega, tam je vzela pošteni opoziciji glas v kupčijski sodniji, in jej s svojim privržencem glas zadušila itd. Opozicijska stranka takega uspeha ne prezira, ali ustrašiti se ne da, in nezadovoljnost v Franciji, posebno v Parizu je zdaj tolika, kakor že dolgo ne.

Najnovejše vesti.

Ravnokar smo zvedeli, da so rodoljubi savinske doline sklenili sklicati drugi slovenski tabor na 6. dan septembra meseca v Žalec (Sachsenfeld) pri Celji.

Slovenski študentje!

Konečno je po dogovoru graškega in dunajskega odbora dan študentovskega zbora določen na 14. avgusta.

S tem preklicujemo vsa nasprotna privatna in oficijelna naznanila, Zborovalo se boče v dvorani ljubljanske čitalnice. Vsled programa, kterega smo denes vložili vladi v pregled, bodemo se posvetovali in sklepali

- 1) o vpeljavi slov. jezika v ljudske in srednje šole;
- 2) o napravi slov. pravniške akademije v Ljubljani,
- 3) o dovršenju jugoslovanskega vseučiliša v Zagrebu,
- 4) o osnovi literarnega društva slov. omladine.

K temu zboru vabijo se razen slov. študentov viših učilišč tudi vsi slov. abiturijente.

Bratje, vdeležite se tega silo važnega shoda v najvišem številu. Tu gre za našo čast, za čast slovenske mladine, tu gre za korist in blagost milega naroda našega.

V Ljubljani 7. avgusta 1868.

M. Samec, medicinar, R. Kristof, medicinar, A. Poznik jurist, Čebular filozof, L. Gorenc medicinar, Fr. Marn filozof, Fr. Oblak, jurist; A. Gregorič, doktorand; J. Zeleznik, abs. filozof; J. Jurčič, filozof, Fr. Tomšič, tehnikar.

Dunajska borza od 10. avgusta.

5% metalike 58 fl. 35 kr.	Kreditne akcije 212 fl. 40 kr.
5% metalike z obresti v maji in nov. 58 fl. 50	London 118 fl. 60 kr.
5% narod. posojilo 62 fl. 55 kr.	Srebro 111 fl. 35 kr.
1860 drž. posojilo 84 fl. 30 kr.	Cekini 5 fl. 38 1/2 kr.
Akcije narod. banke 735 fl. — kr.	